

Full diocesà

4 de març del 2018

p4 i p5 — Informació sobre les 24h per al Senyor a Vic, Manresa i Igualada

p6 i p7 — Entrevista a Mn. Lluís Ruiz, capellà del santuari de Lurdes

El Papa ens
convoca el 9 i
10 de març:
24 hores per
al Senyor

«El sabia prou què hi ha a l'interior de cada home»

Diümenge III de Quaresma / Cicle B

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi. No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte. Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

(20,1-17)

Salm responsorial

Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

(Salm 18)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

(1,22-25)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruï-

ré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos. Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús. Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

(2,13-25)

«Es va fer un fuet de cordes i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules...»

La presència de Déu en nosaltres

Jean Hakolimana, prev.

La llei que el Senyor dona a Moisès per al poble es basa en l'alliberament de l'esclavitud d'Egipte. Aquesta llei uneix Israel al Déu alliberador, de manera exclusiva. S'expressa en forma de manaments, però abans que res és fidelitat i benedicció: el Senyor és fidel fins a la mil·lenària generació dels qui l'estimen. Per això disposa de llocs i moments que recorden especialment aquest lligam: beneeix el dia del dissabte i el santifica; les taules on s'inscriuen els manaments es converteixen en el lloc de la seva presència. Així el Senyor viu en el sant dels sants del temple de Jerusalem, on és guarda l'arca de l'aliança. Però Déu és molt més gran que la seva llei. Habita també en els nostres cors. S'instal·la, doncs, allà on no sempre arriba la llei: al cor de l'home. Tal com ho canta el salm, és infinitament desitjable, més que l'or i la mel, aclareix la mirada i dona seny als senzills.

Igual que el poble d'Israel, els nostres assumptes humans vénen ràpidament per fer-nos oblidar la presència de Déu, tan a prop nostre. Ocupen aquells espais i moments que més recorden la seva presència enmig nostre. Pitjor encara, solen ocupar també els nostres cors i desvirtuar així la nostra relació amb Déu des del fons. Al temple, Jesús fa fora els comerciants que s'hi han instal·lat i obre pas a una nova aliança. Per tal de guiar les nostres accions i els nostres cors, ara hem de fixar la nostra mirada en el crucificat i ressuscitat. Així ens dona mitjans per a perseguir i fer fora els «negocis» que contaminen i destrueixen les nostres vides. El Jesús ressuscitat ens és la prova viva que només amb Déu i en ell resuscitarem dels nostres esclavatges.

La imatge

Enutjat, Jesús amb un fuet de cordes fa fora els qui feien mercat al temple de Déu. Els deixebles miren atents com a compleix la paraula del salmista.

En l'evangeli de Joan, l'acció sol ser un gest profètic per anunciar una realitat més pregona. Igual que fan servir el temple per al que no toca, un dia el destruiran a ell a la creu. Tanmateix, el Pare el tornarà a la vida al tercer dia.

[L'expulsió dels mercaders del temple \(1600\).](#)
El Greco

Lit. hores: Setmana III

5 dilluns

— Sant Focas, màrtir (†329)

2 Reis 5,1-15a / Salm 41 / Lluc 4,24-30

6 dimarts

— Sant Oleguer, bisbe (c.1060-1137)

Daniel 3,25.34-43 / Salm 24 /
Mateu 18,21-35

7 dimecres

— Santa Perpètua i santa Felicitat,
màrtirs (†203)

Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 /
Mateu 5,17-19

8 dijous

— Sant Joan de Déu, religiós
(1495-1550)

Jeremies 7,23-28 / Salm 94 /
Lluc 11,14-23

9 divendres

— Sant Pacià, bisbe (†390)

— Santa Francesca

Romana, religiosa (1384-1440)

— Sant Candi, màrtir

Osees 14,2-10 / Salm 80 /
Marc 12,28b-34

10 dissabte

— Sant Simplicí, màrtir (†483)

Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluc 18,9-14

11 diumenge IV de Quaresma / Cicle B

— Santa Òria, verge (†1070)

— Sant Eutimi, bisbe (†840)

2 Cròniques 36,14-16.19-23 / Salm
136 / Efesis 2,4-10 / Joan 3,14-21

9 i 10 de març: encén la caritat amb les 24 hores per al Senyor

Redacció

El sant pare Francesc, en el missatge quaresmal d'enguany, convida tota l'Església a celebrar les «24 hores per al Senyor» amb les següents paraules:

«Convido especialment als membres de l'Església a emprendre amb zel el camí de la Quaresma, sostinguts per l'almoïna, el dejuni i l'oració. Si en molts cors de vegades fa l'efecte que la caritat s'ha apagat, al cor de Déu no s'apaga. Ell sempre ens dona una nova oportunitat perquè puguem començar a estimar de nou. Una ocasió propícia serà la iniciativa "24 hores per al Senyor", que aquest any ens convida novament a celebrar el sagrament de la Reconciliació en un context d'adoració eucarística. En aquest any 2018 tindrà lloc el divendres 9 i el dissabte 10 de març, inspirant-se en les paraules del Salm 130,4: "De vós ve el perdó." A cada diòcesi, almenys una església romandrà oberta durant 24 hores seguides, per a permetre la pregària d'adoració i la confessió sacramental.»

A la nostra diòcesi, la iniciativa serà especialment celebrada a Vic, Manresa i Igualada.

La catedral de Vic

El divendres, 9 de març, el bisbe Romà Casanova presidirà a la 1 del migdia la santa missa d'inici i a continuació exposarà el Santíssim a l'altar major de la catedral. Durant 24 hores estarà exposat a l'adoració dels fidels i hi haurà en els següents actes:

A les 7 de la tarda, vespres.

A les 10 del vespre, «Adoració jove».

A les 12 de la nit, completes.

A les 7 del matí (del dissabte 10), ofici de lectura.

A les 9 del matí, «lectio divina».

A les 10 del matí, laudes.

A la 1 del migdia, reserva solemne.

Entre hores hi haurà el rés del rosari i temps per a la pregària personal.

Crist Rei de Manresa

Divendres, 9 de març, a les 8 del vespre inici amb la santa missa de cloenda dels exercicis espirituals de l'arxiprestat,

presidida pel senyor bisbe. Al final s'exposarà el Santíssim Sagrament i es resaran les vespres.

A les 11 de la nit, completes.

El dissabte, 10 de març:

A les 9 del matí, laudes.

A la 1 del migdia, sexta.

A les 5 de la tarda, rosari.

A les 7 de la tarda, vespres.

A les 8 del vespre, benedicció i reserva.

A 2/4 de 9 del vespre, missa anticipada dominical.

Hom es pot apuntar per a participar-hi i ajudar a cobrir la vetlla al Despatx Interparroquial, T. 938 753 203 / despatx-inter-manresa@bisbatvic.com.

Igualada: quatre estacions

Primera: església dels PP. Caputxins (dia 9, d'11h a 19h). Divendres, 9 de març, a les 11 del matí, santa missa i rés de tèrcia. Exposició del Santíssim Sagrament.

A 2/4 de 5 de la tarda, sant rosari (misteris de goig).

A 2/4 de 7 de la tarda, vespres; benedicció i reserva.

Segona: església de les Carmelites (dia 9, de 19h a 23h).

A les 7 de la tarda, exposició del Santíssim Sagrament, meditació i rés del sant rosari (misteris de dolor).

A 2/4 d'11 de la nit, rés de completes, benedicció i reserva.

Tercera: parròquia de la Sagrada Família (de les 23h del dia 9 a les 8,30 del dia 10).

A les 11 de la nit, exposició del Santís-

sim Sagrament.

Durant la nit es resarà l'ofici de lectura. A les 7 del matí, sant rosari (misteris de llum), benedicció i reserva.

A les 8 del matí, santa missa.

Quarta: basílica de Santa Maria (de les 8,30 a les 12,00 del dia 10).

A les 9 del matí, laudes i santa missa a l'altar del Sant Crist. Exposició del Santíssim.

A les 11 del matí, sant rosari (misteris de glòria) a càrrec de la Legió de Maria d'Igualada.

A 3/4 de 12, benedicció i reserva.

Per a apuntar-se a fer tornos en qual-sevol de les quatre estacions podeu trucar als telèfons 933 800 040 o 938 030 427, al c/e santamaria8igd@gmail.com o xavibisbal@hotmail.com; o també adreçant-se a les respectives sagristies.

Pelegrinatge a Montserrat

Pastoral Penitenciarària

El dimarts 30 de gener la Delegació de Pastoral Penitenciarària va organitzar un pelegrinatge amb presos a Montserrat.

De la mateixa manera que l'any passat, amb motiu del Jubileu de la Misericòrdia, es va organitzar una sortida programada a la catedral de Vic invitats pel senyor bisbe, enguany s'ha pujat a Montserrat.

Van ser rebuts pel pare abat, van assistir al cant de la Salve per part de l'escolania i van dinar a l'hostatgeria del monestir. Més tard es va pregar al cambril de la Mare de Déu. La sortida del centre penitenciarari va acabar amb una passejada i visita al museu de Montserrat.

Per motius de privacitat no reproduïm cap imatge, però sí del nostre grup de voluntaris del Sepap que ho han fet possible. Ells van pregar pel seu consiliari, Mn. Josep Escós, llavors greument malalt, ara malauradament ja traspassat.

«Aquest càrrec és una crida que la Mare de Déu em fa a estar més a prop d'ella»

Entrevista a Mn. Lluís Ruiz i Brichs

Fa uns quants dies, en el marc de les Jornades del Febrer que tenen lloc cada any al santuari de Lurdes de França, es va fer públic el nomenament de Mn. Lluís Ruiz i Brichs com a coordinador de llengua hispana d'aquest centre d'espiritualitat.

Conversem amb Mn. Lluís perquè ens expliqui en què consisteix aquest nou càrrec i quina serà la seva tasca al santuari.

Primer de tot, enhorabona pel nomenament! Què significa per a vostè haver estat nomenat per a aquest càrrec?

Primer de tot, per a mi és una gran responsabilitat, perquè és una tasca d'acolliment a molta gent de parla hispana i, alhora, és una gran il·lusió, perquè, després de tants anys fent un servei al santuari i a l'Hospitalitat de Lurdes, ara m'ofereixin aquest càrrec, que és quelcom molt important. I sobretot és una crida que la Mare de Déu em fa a estar més a prop d'ella.

Quina és la tasca del coordinador de llengua hispana?

Bàsicament es tracta de coordinar totes les hospitalitats, els presidents i els consiliaris per tal que ho trobin tot a punt durant els seus pelegrinatges a Lurdes. A més, acollir també totes les persones que vénen al santuari, transmetre'ls el missatge de Lurdes, que puguin trobar confessors i eucaristia en castellà. Una altra tasca és ajudar tot un grup de seminaristes que vénen durant l'estiu, acompanyar-los espiritualment... En definitiva, ser el contacte entre els qui visiten el santuari i les hospitalitats d'arreu i el mateix santuari.

Així, doncs, aquesta tasca no és solament per a l'Estat espanyol, sinó a tots els països de llengua hispana...

Sí, això vol dir haver de viatjar també a Llatinoamèrica i Estats Units a promoure les hospitalitats i donar a conèixer el missatge del santuari de Lurdes allà on hi ha presència de llengua hispana.

Per tant, haurà de residir al santuari de Lurdes. On viurà?

Al santuari hi ha una casa que en diuen «la casa dels capellans», que és on viuen tots els capellans que treballen al santuari. Per tant, és allà on em tocarà viure en comunitat amb tots aquests preveres, els quals parlen cadascun una llengua diferent. Això fa que hi hagi una gran riquesa cultural.

► Lluís Ruis Brichs ha estat nomenat sacerdot del Santuari de Lourdes (França)

La Dita

«Alt com un sant Pau»

Sebastià Codina, prev.

La dita no es refereix pas a l'apòstol.

A l'Edat Mitjana, els fabricants d'espases van elegir el seu patró. No faltava més! Van escollir sant Pau.

Calia, però, que algú, l'atleta més alt que trobaven a la ciutat i rodalia, portés a l'hora de la processó una descomunal espasa, símbol de l'afortunat gremi.

Per a aquest alt càrrec de transportar la gran Daga, no podia pas ser qualsevol: l'home de gegantina alçada i corpulent no podia desmerèixer el pes i les dimensions de d'aquell original estri. Així, doncs, el sant Pau a què es refereix la dita era un home alt i gros, el més ben plantat i vistós de la capital catalana.

Fa anys que exerceix de consiliari diocesà de l'Hospitalitat de Lurdes de Solsona. Continuarà aquest servei?

En principi continuaré essent el consiliari, perquè, si bé potser no podré assistir a totes les reunions que facin a la diòcesi, hi mantindré el contacte, ja sigui per via telefònica o per internet. A més, el que treballem a l'hospitalitat diocesana és per poder realitzar-ho després al santuari.

A més de pelegrinar amb la seva hospitalitat, cada estiu participa d'un «stage» com a hospitalari. En què consisteix?

Formo part de la família d'hospitaliers perquè a Lurdes hi ha la Arxiconfraria de l'Hospitalitat de Nostra Senyora de Lurdes, en la qual es distingeixen dues coses: per una banda, els pelegri-

natges diocesans i, per l'altra, «l'Hospitalité» que és la mare de totes les altres. Les hospitalitats acompanyen i la funció de «l'Hospitalité» és acollir. Així, doncs, dins aquesta arxiconfraria de la qual sóc membre, ja fa uns cinc o sis anys que faig de formador —una setmana durant l'estiu— de totes aquelles persones que vénen a preparar-se per a ser hospitalaris també.

Per últim, la seva estada a Lurdes serà temporal? Creu que tornarà algun dia a la seva diòcesi?

En principi és temporal, és per a uns anys, en els quals jo intentaré fer el servei que des del santuari se'm demani, però el meu bisbe continuarà essent el de Solsona, i la meva diòcesi també; per tant, quan em demanin de tornar, tornaré.

Es refreda l'amor en les nostres comunitats?

Romà Casanova, bisbe de Vic

Un punt clau i fonamental en la nostra vida de fe és la relació amb els altres. La vida cristiana és essencialment comunitària. Ningú no pot viure la relació amb Crist sense els germans. Per això, un signe de l'amor que es pot refredar són les mateixes relacions comunitàries, parroquials, eclesials. Preguntem-nos ben sincerament si és la caritat la que inspira les nostres relacions, o és un altra actitud la que ens porta a obres de desamor o a l'omissió de les obres de caritat i misericòrdia degudes als germans. Un signe clar de l'amor que es refreda són les faltes d'omissió en la caritat. La fredor en l'amor paralitza les persones i mata els brots de tendresa i de cura atenta i servicial.

Un dels perills que refreden el nostre amor és la manca de zel en la missió. L'actitud de pensar que no hi ha res a fer o a la de pensar que ja s'ha vist tot amaguen la manca d'amor ardent a Déu i als germans. També l'actitud egoista de posar el meu jo primer, amb l'engany de guardar el temps particular i la meva autonomia, o el fet de no voler enfrontar-se amb els fracassos, les contradiccions, les crítiques...; en una paraula, posar el meu jo per davant del bé dels germans i de la glòria de Déu.

Un altre perill és el de caure en la temptació d'aïllar-nos, el de caure en la privacitat còmoda o de tancar-nos en el cercle dels més íntims, dels qui són dels meus, dels qui pensem igual. El qui s'aïlla ho fa des d'una actitud defensiva de desconfiança envers els altres. Jesús s'adreça en l'evangeli als seus deixebles anomenant-los «petit ramat» (Lc 12,31), aquesta expressió pren ple significat en aquests moments per a nosaltres. Per això mateix, som cridats a viure més en comunitat, conreant tots els espais comunitaris, tant de celebració com de formació o de caritat i missió. Encara que siguem un petit ramat, som la sal de la terra i la llum del món (cf. Mt 5,13-16).

Deixo que sigui el papa Francesc el qui ens qüestionï directament: «Dins el Poble de Déu i en les distintes comunitats, quantes guerres! [...] Em sap tant greu comprovar com en algunes comunitats cristianes, i fins i tot entre persones consagrades, consentim diverses formes d'odi, divisions, calúrnies, difamacions, venjances, gelosies, desig d'imposar les pròpies idees a costa de qualsevol cosa, i àdhuc persecucions que semblen una autèntica caça de bruixes! A qui anirem a evangelitzar amb aquests comportaments?» (EG, 98.100).

